

„Preussen, slottende sig paa Præliminairernes 2den Artikel, vil fremsætte hiin Paastand“ (paa Andeel i Fastfættelsen af den Slesvigske Forfatning), „da den aldrig kunde tages tilfølg, vil der, for at imødegaae den under Underhandlingerne, i fornødent Fald være at afgive den Erklæring, at Hans Majestæt Kongen var findet for Slesvig at indkalde Mænd, som nøde almindelig Agtelse og Tiltro, for at høre deres Mening om Forfatningen“ — her er altsaa, mine Herrer! Tanken om Benyttelsen af Notabler — „Denne Fremgangsmaade er“, hedder det fremdeles, „overensstemmende med hvad der i Aaret 1831 iagttoges med Hensyn til den da forestaaende Indførelse af Provindsstænder-Institutionen.“ Det er nu vel sandt, at denne Institution endnu kan betragtes som legaliter bestaaende for Slesvigs Vedkommende, og at den nu ved Indførelsen af den nye Forfatning vilde kunne benyttes som et Organ for Befolkningens Anskuelser og Ønsker i saa Henseende, men dette vilde dog være forbunden med mange Betænkeligheder“ o. s. v. Nu vil jeg bede Dem, mine Herrer! at sammenligne de her staaende Ord i denne Sammenhæng med den ærede Rigsdagsmands noget forandrede Citat i den Sammenhæng, hvori han vilde bruge dem; der var her kun Tale om Udtog af en Instrux, meddeelt Underhandlerne til Dplysning om, hvorledes de skulde forholde sig ligeoverfor Preussen. De advaredes om, at Preussen kunde ville fordr, at alle Bestemmelser i den særegne Forfatning for Slesvig blev tractatmæssigt vedtagne. Det kunde ikke gaae an; man tænker sig da den Indvending fra den preussiske Regjering: ja, man kan ikke overlade Alt saaledes til Kongen, om ogsaa de fundamentale Sætninger blive opstillede; og den danske Regjering svarer da derpaa: ja, man vil benytte Notabler; hertil søies nu et Fingerpeg, en Advarsel for Underhandlerne. Den Betragtning kunde gjøres gjældende, at Provindsstænderinstitutionen legaliter bestod for Slesvigs Vedkommende, den preussiske Regjering kunde altsaa mene, at den kunde benyttes som Organ, men Underhandlerne mindes om de hermed forbundne Betænkeligheder. Vil nu Nogen sige, at den danske Regjering har anerkjendt,

at man ikke kunde lade være at benytte dem? (B. Christensen: Det har han ikke sagt!). Ja, jeg tillader mig at troe, at, hvis der ellers var nogen Mening i det løsrøvede Citat, saa maatte det være den, at man tidligere havde anerkjendt, at Provindsstænderinstitutionen ikke blot kunde „betragtes“ som, men var „legaliter“ bestaaende i den Forstand, at Kongen ikke kunde lade være at benytte den. Jeg kan ikke Andet, end henstille til de ærede Rigsdagsmands alvorlige Overveelse, hvad der skulde vindes ved at udgive et saadant Ord af det Udtog af en Instrux, som ikke er meddeelt os til fri Benyttelse. Kan Nogen virkelig for Alvor troe, at det i Decbr. 1849 var Regjeringens Tanke, at man skulde betragte Provindsstænderinstitutionens Opretholdelse som en retlig Nødvendighed? Naar man vil drage sig til Minde, at i 1849 var det ikke en Stænderforfatning, som skulde indføres i Holsteen, men en repræsentativ Forfatning, som Kongen skulde give af egen Magt; naar man vil erindre den hele daværende og senere Opfatning af Forholdene, saa vogte man sig for at komme og fortælle Thinget, at det er meddeelt os som en daværende Regjeringsmening, at Provindsstænderne efter dens egen Opfatning var retlig bestaaende, saaledes som vi senere have maattet høre det af Premierministeren; det gaaer omtrent paa samme Maade med flere Uttringer af den ærede Rigsdagsmand. For ikke at dvæle for længe ved hans Foredrag, skal jeg blot berøre den særdeles Vægt, han lagde derpaa, at Holsteen og Lauenborg vare fremstillede som „selvstændige“ „Stater“, som om det var noget Nyt, som om vi ikke fandt denne Betegnelse af Holsteen som Stat og som selvstændig meget langt tilbage og meget langt frem i Tiden, som om vi ikke vilde finde Sligt i Udtalelser fra det forrige Aarhundrede, i Udtalelser fra Christian den 8de. Nei, naar man klamrer sig til slige enkelte Ord, og vil bygge en Bygning op derpaa, saa bliver det en Bygning, der falder sammen som et Korthuus. Efter disse Bemærkninger vender jeg mig til Spørgsmaalet, som egentlig foreligger, nemlig, om vi skulle lade denne Sag gaae over til 2den Behandling. Jeg stemmer aldeles bestemt for Sagens Overgang til 2den